

Polska stoi na stanowisku, że przepisy zaskarżonego rozporządzenia są niezgodne z zasadą proporcjonalności, ponieważ, po pierwsze, nie są odpowiednie do realizacji celów art. 191 ust. 2 TFUE, a po drugie, wynikające z nich niedogodności, w tym koszty, są oczywiście nadmierne w stosunku do zamierzonych celów. Zdaniem Polski koszty dostosowania gospodarek i społeczeństw w Unii do zaostrzonych norm redukcji emisji CO₂ określonych w zaskarżonym rozporządzeniu znacznie przewyższają wynikające stąd korzyści. Zaskarżone rozporządzenie nakłada nadmierny ciężar związany z przechodzeniem na mobilność bezemisyjną na europejskich obywateli, zwłaszcza tych mniej majątnych, oraz na europejski sektor przedsiębiorców motoryzacyjnych. Zaskarżone rozporządzenie niesie ze sobą ryzyko spowodowania poważnych, negatywnych skutków dla europejskiego przemysłu motoryzacyjnego, wykluczenia społecznego, wykluczenia komunikacyjnego uboższych oraz pogłębienia różnic poziomu życia między obywatelami. Ponadto zaskarżone rozporządzenie nie uwzględnia w wystarczającym stopniu różnorodności sytuacji w różnych regionach Unii, co przesądza o naruszeniu art. 191 ust. 2 TFUE.

- 4) zarzut naruszenia obowiązku dokonania należytej analizy wpływu zaskarżonego rozporządzenia oraz naruszenia art. 191 ust. 3 TFUE

Zdaniem Polski pozwane instytucje naruszyły obowiązek przedstawienia wystarczającej oceny skutków, ponieważ towarzysząca projektowi rozporządzenia ocena skutków regulacji zawiera zasadnicze braki w zakresie wpływu zobowiązań i celów określonych w rozporządzeniu na poszczególne państwa członkowskie. Jednocześnie nie zostały uwzględnione w wystarczającym stopniu dostępne dane naukowo techniczne, potencjalne korzyści i koszty związane z działaniem lub z zaniechaniem działania, a także gospodarczy i społeczny rozwój Unii jako całości i zrównoważony rozwój jej regionów, co stanowi naruszenie art. 191 ust. 3 TFUE.

(¹) Dz. U. 2023, L 110, s. 5

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2023 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-445/23)

(2023/C 304/19)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności całości decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/852 z dnia 19 kwietnia 2023 r. w sprawie zmiany decyzji (UE) 2015/1814 w odniesieniu do liczby uprawnień, które mają zostać umieszczone w rezerwie stabilności rynkowej na potrzeby unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. (¹);
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) zarzut naruszenia art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE poprzez nieprzyjęcie zaskarżonej decyzji na podstawie powyższego przepisu traktatu, wymagającego jednomyślności w Radzie, mimo że zaskarżona decyzja wpływa znacząco na wybór państwa członkowskiego między różnymi źródłami energii i ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię.

- 2) zarzut naruszenia zasady solidarności energetycznej, przewidzianej w art. 194 ust. 1 lit. b) TFUE

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 194 ust. 1 lit. b) TFUE poprzez utrzymanie na lata 2024-2030 wartości wskazanych w art. 1 ust. 5 decyzji 2015/1814, co zagraża bezpieczeństwu energetycznemu Polski, bez uwzględnienia interesów poszczególnych ewentualnie zainteresowanych państw członkowskich i bez wyważenia ich interesów z interesami Unii.

- 3) zarzut naruszenia art. 3 ust. 1 i 3 TUE, poprzez wydanie decyzji 2023/852 pogarszającej dobrobyt narodów Unii Europejskiej oraz spójność społeczną między państwami członkowskimi

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 3 ust. 1 i 3 TUE poprzez wydanie decyzji 2023/852, która może doprowadzić do zmniejszenia zatrudnienia w górnictwie i wzrostu bezrobocia, a w konsekwencji do zwiększenia poziomu nierówności społecznych między państwami członkowskimi oraz zwiększenia wykluczenia społecznego.

- 4) zarzut naruszenia art. 13 ust. 2 TUE w zw. z art. 3 decyzji 2015/1814 przez niewłaściwą ocenę skutków regulacji, a także naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE)

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 13 ust. 2 TUE w zw. z art. 3 decyzji 2015/1814 poprzez wydanie decyzji 2023/852 w oparciu o niekompletną, nieaktualną oraz błędnie przeprowadzoną ocenę skutków, która została sporządzona według danych nieuwzględniających zbrojnej napaści Rosji na Ukrainę i wynikającego z tego kryzysu energetycznego. Pozwane instytucje naruszyły także zasadę proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE) przez utrzymanie na lata 2024-2030 wartości wskazanych w art. 1 ust. 5 decyzji 2015/1814, bez przeprowadzenia rzetelnych analiz uzasadniających taką decyzję.

(¹) Dz. U. 2023, L 110, s. 21

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2023 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-448/23)

(2023/C 304/20)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: C. Ladenburger, P.J.O. Van Nuffel, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w świetle wykładni Konstytucji RP dokonanej przez Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z dnia 14 lipca (sprawa P 7/20) i z dnia 7 października 2021 r. (sprawa K 3/21) Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej;
- stwierdzenie, że w świetle wykładni Konstytucji RP dokonanej przez Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z dnia 14 lipca (sprawa P 7/20) i z dnia 7 października 2021 r. (sprawa K 3/21) Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy ogólnych zasad autonomii, pierwszeństwa, skuteczności i jednolitego stosowania prawa Unii oraz zasady wiążącego skutku wyroków Trybunału Sprawiedliwości;